jast antud, ei olla ta mitte naesterahwaga julgenud ümber käija, ega nendega juttu westa; sellepärast ei olla tema ka mitte naist omale kosida jaksanud. Tema wõtnud wiimaks nõuuks, koguni poisimeheks jääda ja ilmaski omale naist wõi „kõrwast" kosida.

Sest saadik aga, kui ta seda mõtet oma südamesse wõtnud, hakkanud temale iga õõsi „Luupainaja" peal käimas, nii wiisi ja koledaste, et juba äralämmastada tahtnud. Tema läinud wiimaks, nagu wanad naesed temale ette loranud, ühe nõija wõi „targa" juure head nõuu küsima.

Nõid wõi „sortsilane", hea inimene 97 aastane emakene, kes soola ja mõnda muud peusse wõtnud ja isteneses ümisedes kolm korda Hansu ümber käinud, ütelnud wiimaks: „Armas Hans! sinu woodi kõrwas seina sees on üks ümargune auk, tee üks pihlakane pulk walmis, ja kui „Luupainaja" õõsi sulle peale tuleb, siis pista pahema käega pulk auku, siis on sinul üks suur õnn, — aga ära mitte karda!" Nii olnud „sortsilase" eidekese sõnad.

Hans pistnud temale ühe Saksa taaldre peusse, jätnud Jumalaga ja läinud kodu. Kodus teinud tema pihlaka pulga walmis, sõõnud õhtast sõõki, wõtnud selle peale pulga kätte ja heitnud magama.

Õõsi, kui parajate magama uinunud, tulnud „Luupainaja" teda piinama. — Waewalt saanud tema pulga ette pista, seisnud üks alasti naesterahwa kogu tema woodi jalutses. Hans ei ole mitte ehmatanud, waid andnud wärisewa naesterahwale riide hilbud, mis ta pimedas kätte saanud, ümber ja ka weel magamise koha, siis heitnud ka isi wana wiisi magama ja maganud mitme aja takka esimest korda rahulist und.

Teisel hommikul, kui ülesse tõusis, silmad puhtaks peśknud ja riided selga pannud, olnud tema esimene töö, õõsist wõerast naesterahwast waatama minna ja järgi küsima, kes ja kust ta pärit on. — Missugune ehmatus ja rõõm! üks noor ja ilus neiukene tulnud temale juba ukse peal wastu, ja palunud alandlikult teada saada, kust ja kuida wiisi